

SZENTEGYHÁZI HÍRLAP

II. ÉVF. 8. SZÁM

1993.
augusztus

A GYERMEKFILHARMÓNIA ALAPÍTVÁNY LAPJA
MEGJELENIK HAVONTA

Első világháborús emlékek

MENEKÜLÉS

...Templomból jött ki a nép, és itt hirdette ki a bíró, Tamás Balázs, hogy nem szabad az országúton szekérral jární. A nép viszont ki-gyűlt az út két szélére egészen a Vargyasig. Rengeteg kocsi ment át ezen az útszakaszon. Akkor nagy szenzáció volt az autó. Az egyik-ben Ferdinánd utazott a feleségével Szaraje-vóba. Erre voltunk kíváncsiak. Pár nap eltel-tével hallottuk a hírt, hogy meggyilkolták Ferdinándot. Ezzel kitört az I. világháború.

Ambrus István (Jancsika), nagyfalusi fia-talember akkor hadgyakorlaton volt Szaraje-vóban, és látta a gyilkosságot. A gyilkos egy kanálisba ugrott, úgy akart menekülni, de azonnal elfogták. Kitört a háború, jött a

1918. szeptember 8-án elindult a falu népe. Azelőtt többször felszólítást kaptunk a menekülésre, de nem akart a nép megmozdulni.

Szeptember 8-án egy magyar katonai csa-pat érkezett Szentegyházára. Az volt a kéré-sük, kísérné el valaki Hargitafüredre. Ezt Vi-tus Béni vállalta el. A Gyepű pataka felső felében összetalálkoztak egy másik csapattal. Kölcsonösen ellenségnek hitték egymást, és összelövdödztek. Utóbb kiderült, hogy szin-tén magyar katonák voltak. Itt Vitus Béni megsebesült, véresen hazarohant. Ezt látva

folytatás a 4. oldalon
Lőrincz Pál

A Vidámpark vendégei

...voltunk nyári turnénk első napján. A 135 filharmóniás gyermek nevében fag-gattam Tari Julianna igazgatónőt:

— *Minek vagy kinek köszönhetjük azt a nagyszerű lehetőséget, hogy a székely-földi gyermekek egy délelőtt a Vidámpark vendégei lehetnek bérmentve?*

T.J.: A XVI. kerületi János utcai napkö-zistáborból gyakran hívunk csoportokat. Erre a tévé munkatársai is felfigyeltek, szóltak, hogy ha véletlenül erdélyi csoport érkezik, filmet készítenének a gyer-mekekről, amiért birtokukba veszik a Vi-dámparkot. A véletlen hozta, hogy az Önök idejövetele egybeesett a filmezés időpontjával. A Falu TV szerkesztője, Spán Gábor ígérte, hogy augusztus 29-én reggel a MTV egyes csatornáján közvetí-tik a gyermekekről készült anyagot. Jó volna, ha egyet énekelnének is!

— *Természetesen, szíves örömet! A Vidámpark újdonságai?*

T.J.: A legújabb a Pirat-lengőhajó. Újra-építettük a '80-ban leégett Elvarázsolt Kastélyt is ('87-ben fejeződött be). Mégis a legbüszkébbek a már-már múzeumba illő játékokra vagyunk. Nagyapánk-ko-rabeli a Lovaskörhinta (ringliszpil). Szintén századforduló-szaga van a Barlangvasút-nak, mely sárkányszerelvénnyel hordja

folytatás a 2. oldalon
Haáz Sándor

Krónikásénekek 1993-ból

Bizony nem tévedek, ha azt mondom, hogy az előttem halmozódó füzetek mind-mind krónikások művei. A „Napló”-ba bejegyzett események, történetek, gondolatok egy fá-rasztó, de élménydús turné útköveit röpitik, sajátos meglátásban, egyénenként más-más részletkiemelésben.

Mondjuk, valakinek a reggeli minősége fon-tosabb, másoknak a hullámzó Balaton. És így tevődik össze egy turné képe, akárha mozaik-kockákat rakosgatnánk egymás mellé. A kö-zel 30 füzet (a 150-ból!) alkalmat ad arra, hogy ugyanazt az eseményt több oldalról megvilágítsam, illetve egyik naplórészletet kiegészítve másikkal teljesebbé tegyem, és így önök velünk együtt átélhessék a Balatoni-turné — fogalmazhatnék így is — kalandjait. És talán akkor sem tévedek, ha azt állítom, hogy önöknek is élvezetesebb egy filharmónis-ták naplójából összevágott beszámoló, mint egy száraz leírás a végére odatűzött „Szép volt, jól telt”-el. Kezdjük az indulás napjával.

Mihály Melinda így indítja naplóját: „Au-gusztus 16., hétfő. Este 8 órakor elindultunk Szentegyházáról három autóbusszal: egy Fiat és egy Ikarusz, ami a Filharmónia tulajdona, és egy Skoda, amit fogadtunk.” **Márton Erika** szinte folytatja: „A búcsúzkodás után minden-ki elfoglalta saját helyét és máris indul a busz. Integgettünk mamáinknak, szüleinknek. Máris nekikezdett a Fiat népe az éneklésnek.” **Király Hunor** így ír az indulásról: „Este háromne-gyed kilenckor indultunk a Tanulók Házától. Másfélórán 8-kor kellett volna. Az éjszakát átutastuk. Közben Homoródon megálltunk. Éjfélkor Gyafi az ablakot kinyitotta és a két lábával kiinteggett.” Mindenki azzal töltötte

az utazás kényelmetlenül hosszú idejét, ami-vel éppen csak tudta. **Gáll Erzsikeék** például énekeltek: „Egész éjjel énekelünk a buszban és attól berekedtünk.” **Both Réka:** „Mindenki izgatott volt, később békésen szundikáltunk felváltva.” Ők külön dicséretet érdemelnek, mert az éjjeli ricsajban elaludni tehetség kér-dése. **Mihály Melinda** (III. oszt.) is ír az uta-zásról: „A buszban játszottunk. Sokat utaz-tunk. Szép volt, jó volt.” **Szeles Anikó** megjegyzi, hogy „Beteg nem lett senki”. Így hát „Kedd reggel 7 óra körül értünk a határ-hoz” —, ahogy **János Laura** naplójában írva vagy. A határátkelőnél megszokott kilomé-teres, töbttízórás várakozást megúsztuk. Ho-gyan? Ezt a kérdést több filharmónista meg-válaszolta: „A határnál nem álltunk sokat (hát akinek „procija” van).” — így **Tamás Julia**. **Lőrincz Mária** másképp látja: „Végül is a Fil-harmónia hírnevének köszönhetően sikerült bejutni a vámra.” **Mihály Melinda** is meg van elégedve: „Én nem tudom a tanár hogy intézte, de három óra múlva már Magyarország terü-letén haladtunk Budapest felé.” A Fiatosok-nak nem telt esemény nélkül az utazás: „A buszunk kezdett rendetlenkedni, a motor me-legedett föl és főzte föl a vizet. Ha lett volna leveskockánk, akár húsleves is készíthettünk volna.” — ütközik ki **Lőrincz Mária**ból az örök gazdasszony. **Simó Zita** a megérkezést, kajálást, elszállásolást jeleníti meg: „10 óra-kor elindultunk Budapest felé, ahová délután órára érkezünk meg. Egy bárban délebbédel vártak, amely finom volt. A kajálás után el-mentünk a táborba, ahol tusoltunk, mert nagy

folytatás az 2-3. oldalon
Demeter Szilárd

VIDÁMPARK — folyt.

utasait már 80 éve, régi a Hullámvasút meg a Szellemvasút is.

— *Eltartja magát a Vidámpark?*

Gáspár Józsefné (reklámelőadó): Ha csödben lennénk nem tudtuk volna Önöket vendégül látni! Sokféle módon népszerűsítjük intézményünket, főleg különböző rendezvények segítségével. A tőlünk nem messze levő Állatkert látogatóit fogadtuk ingyen április folyamán. Cserébe ők a szelíd, simogatható állataikat adták kölcsön. Június hónap folyamán a mellettünk működő Nagycirkusz látogatóit fogadtuk ugyanúgy. A nyári hónapok utolsó szombatjain pedig nagykoncerteket szerveztünk az ifjúság számára. A 300 ft-os jegyekkel a koncert szüneteiben bármilyen játékunkat használhatta a néző.

Az augusztus 28-i koncert meghívottjai a Dolly Roll, Sandy, R-GO, Szikora Róbert.

— *Hálásan köszönjük a kedves fogadtatást, képeslapokat, és: ÉLJEN A VIDÁMPARK!*
Haáz Sándor

Krónikásénekek 1993-ból folyt. 1. old.

meleg volt és meg voltunk izzadva nagyon. Mikor mindenki evett és tusolt elosztottak kétfefe, fele a táborban maradt, a másik fele egy tornaterembe ment." Kövessük nyomon a kettévált gyermekek esti programját *Mihály Melinda* és *Simó Zita* naplórészleteiből: „Mi a táborban voltunk, ketten egy ágyban, holott egy kéne egy ágyban aludjon, de ki voltunk tanítva, hogy ha reggel valaki kérdi, miért vagyunk egy házban annyian, megmondjuk, hogy fele a tornateremből jött zuhanyozni. Egy óra körül aludtunk el." Lássuk a tornateremeseket: „Majd este elmentünk néhányan a városba sétálni. Sokat metróztunk, buszoztunk és a Margit-hídra is eljutottunk, amely mellett egy nagy épület és sok színes reklámtábla van. A fények a Duna vízében tükröztek, amely úgy nézett ki mint a szivárvány.”

Gáll Erzsébet naplórészletével indítjuk a budai napot: „Szerdán reggel 7 órakor felkeltünk, megreggeliztünk, ezután a Vidámparkba mentünk”. *Lőrincz Mária* is beszámol élményeiről „Belépő nélkül bementünk, és mindenki kapott egy üdvözlőlapot, valamint 200 ft-ra jegyet. Díjtalanul föl lehetett ülni a már szinte műemléknek számító, századelőn épült lovas körhintára. Ingyen lehetett ordítózni — esetleg háynyi — a hullámvasúton is. Közben azonban filmezték. A riporterek kedvéért még énekelünk is: „Elment az én rózsám”. Én nem mertem felülni a hullámvasútra, helyette elmentünk az Elvárzsolt kastélyba; beültünk kétszer a Viharvasútba, hosszan sikoltottunk az irtózatoss Szellemvasúton is egyszer, majd meghallgattuk a János-vitézt a Barlangvasúton. Két percig élvezhettük a villanyautókat is.” A Vidámpark-Állatkert nyújtotta élményhalmazról így vallanak más filharmónisták: *Lőrincz Móni*: „A legszebb számomra a legrégebbi játék volt. Azt mondták, hogy ha jártak régebb nagyszüleink a Vidámparkban, akkor ők is ültek azon. Az állatkertben egy olyant láttam, amit életemben sohasem. A majmok hogyan kergették a kecskéket.” *Márton Erika*: „A hullámvasút nagyon borzasztó. Sikojtások töltötték be a Vidámpark területét.” *Bartos Csilla*: „Még ültem a Vihar-, Szellem- és Barlangvasúton, ahol bábuk mozgattak és próbáltak ijeszteni. Láttunk még egy sziklába vajt óriást, amelyik szuszogott.”

János Laura: „A másik nagy élmény az Óriáskerék volt, amin egy kicsit félni kezdem,

mert túl magasra volt fel és lehetett látni a várost is. Amikor kijöttünk a Vidámparkból bementünk az állatkertbe is. Az állatkertben volt majom, medve, madárfajok, zsiráf óriási nagy volt, amit én kisebbnek képzeltem.” *Király Hunor*: „Délbe elmentünk az állatkertbe. Ott egy majom úgy üvöltött, hogy a szarvasok is megijedtek.” *Szeles Anikó*: „Az állatkertben megtetszett egy fekete majom, kidugta kezét a rácson és kérte csodálótól az elemózsiát. Miután végignéztük az állatkertet folytattuk tovább utunkat a Balaton felé.” A Fiatosoknak ismét a buszért kellett (volna) imádkozniuk.

Lőrincz Mária írta le legszebben ezt a kálváriát: „A Fiat ismét rendetlenkedni kezdett, míg végül annyira eljutott, hogy „lakosságát” áttelepítették az Ikaruszba és a Skodába.”

(*Engedjék meg, hogy egy zárójeles kitérőt tegyek. Ezt amúgy Jóska bácsi szeljegyzeteként is vehetik: a Fiat busz nem robbant le, nem romlott el! Ezért írtam a „szelidebb” jelzőt Mária jegyzeteihez. Jóska bácsi határozottan tiltakozott/ik ezen vádak ellen és megkért, hogy: „Szilárd fiam, írd bele az újságba, hogy ezekér’ Sanyi a hibás, mert régi buszokat hozott.”)*

A továbbiakat is *Lőrincz Mária* írja le a legszebben: „7 óra körül érkezünk Boglára, ahol először is vacsoráztunk. A vacsora után az elszállásolás következett. Nagy nehezen kiválasztották azt a 70-et, akik a szőlősgyöröki kastélyba mennek; a többiek pedig a boglári leánygimnázium bentlakásába 7, 11 és 20 ágyas szobákba kerültek.”

A csütörtöki nap eseményeit a teljesség igényével ugyancsak *Mária* röpítette, tehát naplójából egészen időzem: „A fásasztó utazás után jót tett a kényelmes alvás. Csupán az volt a baj, hogy fél hétkor kellett kelni, ahhoz, hogy hétkor reggelizhessünk. Reggeli után a Vörös és kék kápolnában Udvardi Erzsébet festőművész nő kiállítását nézhettük meg. A kollégium pincéjében is volt egy kiállítás, amit szintén megleltünk. Azután az autóbusszal el-

mentünk egy másik kiállítást megnézni Csere János házában, ahol gyönyörű kézzelkötött könyveket, aranyozott könyvborítókat, patkolt tojásokat láthatunk, valamint Péli János, cigány festőművész kiállítását. Délután strandoltunk. Egy pár óra alatt úgy leégett a hátam, hogy éjjel nem tudtam aludni. Vacsora után egy nagyon érdekes vígjátékot nézhettünk meg a Pécsiek előadásában. Nagyon izgulunk a holnapi koncert miatt. Reméljük sikerülni fog.” Természetesen ezt az összefoglalót már csak más filharmónisták személyes élményeikkel, vagy sajátos beszámolóival egészítjük ki:

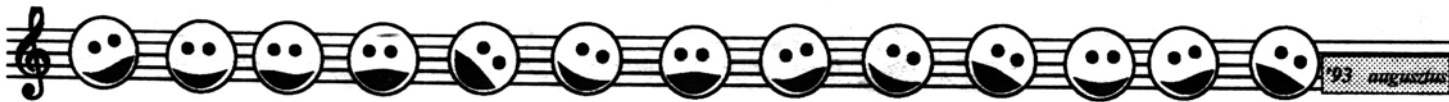
Tamás Julia: „Egyszer a szomszédban levő lányok azt mondták, hogy valaki be akar jönni az ablakon. Nekünk se kellett több, úgy megijedtünk, hogy kettessel felkúdtunk egy ágyba.” *Király Hunor*: „Délután fürdöttünk a Balatonban. Én a csúszdára is felmentem és belérepültem a vízbe, hogy majdnem megfuladtam.”

Szatmári Jutka: „Az egész délelőtti nyavajában csak az volt az érdekes, amikor megnéztük valakinek a patkolt tojásait. Az olyan, hogy egy ember egy lúdtójszra készítségvenyegre vasdarabot szegezett. Ez világrekord, úgy hiszem. (...) Ebéd után fürödni mentünk. A vagy ötszáz szőlőfűrtből összerakott óriás szőlők láttán összefutott a nyál a szájunkban. És Sanyi bátya azt mondta, hogy mi fogjuk megtámadni és megenni őket.” Azt hiszem kezdem megszokni, hogy a *Mária* naplójegyzeteit idézgessem teljes egészükben. Így a pénteki napról megint ötöle nyerünk egy majdnem teljes képet:

„Nagy nap ez a bogláriak számára. Ma kezdődik a már hagyományos, három napig tartó szüreti ünnepség. Egyikük magával hozta az ez évi búzából sült kenyeret, a másik pedig annak a hordónak a csapját, amit a közönség számára vertek csapra. Beszédet mondott a földművelésügyi miniszter.” Ide kívánczik *Szatmári Jutka* véleménye e beszédről: „Egy ember mondott egy ötkilométeres beszédet.” *Mária* folytatja: „Egy eléggé sikeres koncertet tartott a Filharmónia is. Délután megint strandoltunk. Fagyizni és jeges üdítőt inni nem volt szabad. Vacsora után kétkelyruhában vonultunk föl a város utcáin, két zenekar, tucatnyi huszár és lovasfogat kíséretében. 8-10-ig énekeltek a vízparton, majd megnéztünk egy gyönyörű tűzijátékot. A tűzijáték egy darabja kőzénk esett és megütötte valakinek a vállát. Rekedtre énekeltek, visítottuk magunkat.” Kiégszítésképp *Bartos Csilla* sorait olvashatjuk: „Szürkültre értünk a Balaton partjára, ahol hintáztunk, lovagoltunk és tűzijátékot néztünk. Meg egy betanított lovat láttunk, amint a gazdája leültette és lefektette. Volt egy pónilovas kishintó is.”

A szombati nap ismertetését *Mihály Melinda* örömteli felkiáltásával kezdeném: „Ez volt az igazán lezser nap! Délelőtt és délután fürdöttünk a Balatonban.” Lássuk hogyan használták ki mások a szabadnapot: *Simó Zita*: „Szombaton egészen a vacsoráig pihentünk, televíziót néztünk és játszottunk.”

Both Réka: „Nagy élményem az volt, hogy többféle úszást megtanultam. Este kellemesen sétahajókáztunk.” A sétahajókázást legszebben

VILÁGHÁBORÚ

folyt. 1. old.

mindenki megijedt és akkor a nép elindult. Kezdetét vette a menekülés, ki hová tudott. Mi egy szekérkaravánnal indultunk Marosvásárhelyen keresztül Radnót felé. Radnóton a marhákat beadták az államnak és vonattal mentünk tovább. Nógrád megye Losonc városába szálltunk le, ahol szászok laktak. Mi Calno-Garáb faluba mentünk az Ipoly folyó mellé. Sokan mentek Győr és Vas megyékbe. Mi Calno faluban december 15-ig maradtunk. Ott a férfiak csereerdő kitermeléssel foglalkoztak. Ezért a munkáért kaptak valamennyi pénzt. Mi ötven mentünk és abból éltünk, amit vittünk. Két bátyám ebben az időben katona volt Galíciában.

Amikor hazajöttünk a főúttól a templomig minden le volt égve, a Csorgós utca nagy része is. Akkor égették el a templommal szembeni iskolából kipakolt könyveket is.

Elmondta Lőrincz Pál 90 éves gazdálkodó. Hat élő gyermeke 19 unokája és 15 dédunokája van. Sok értékes feljegyzése van a helységről.

Ki, kitől tanul...?

(Tolsztoj után szabadon)

A fenti címen Lev Ny. Tolsztoj, a nagy orosz író a következőket jegyezte le: Ő megtanította írni-olvasni a birtokán élő jobbágygyermeket, azután ő tanult rengeteget az írásaikból. Kitérülközött előtte a gyermeki lélek és ezt minden kincsnél nagyobbra értékelte.

Ez jutott eszembe a Bolyai Nyári Akadémia rendezvényeit látogatva. Mi — a nálunk szokásos módon — tegeződve közelítettünk erdélyi kollégáinkhoz és ők visszamagáztak bennünket. A takarítónő kezét csókolommal köszönt, az utca embere nagyságos asszonynak szólított, a szakácsnő megkérdezte, hogy fizlett-e a vacsora, és másnap a kertjéből nálunk ismeretlen fűszert hozott, hogy otthon is elkészíthessem a csorbát. A tiszteletadás eddig sehol nem tapasztalt megnyilvánulásának lehettünk szemtanúi.

A meglepetésből felocsúdva figyelni kezdtem az itt élő emberek egymáshoz való viszonyát. Őszinte, mélyről fakadó, s nagyon emberi. Csak a természet közelében élő emberekre jellemző ez a mentalitás. A beosztott tanár a legnagyobb tisztelettel beszél igazgatójáról, az igazgató fehér asztal mellett emléklappal köszöni meg a személyzet közreműködését, vagy az igazgatóhelyettes — ha éppen úgy adódik — maga hozza ki a reggelit a résztvevőknek. Baráti, testvéri összetartozás érződött minden megnyilvánulásukban.

Elgépiesedett, kapitalizálódó világunkban jó volt látni, hogy van még ilyen is. Így is lehet élni. Mi ezt tanultuk önöktől. Köszönet érte.

Oláhné Koncz Margit
Szeged

„Megtartóra van szükségünk jobban, mint bármikor”

„Lehet-e magyarságtudat anyanyelv nélkül?” — e kérdés szellemében rendeződött meg Győrött a már X. Nemzetközi Anyanyelvi Tábor.

A tábor résztvevői — 30 tanuló és 5 irányítótanár — nap mint nap érdekesítő előadásokat hallgathattak az alábbi témakörökkel: — Magyarok a határainkon innen és túl — Entz Géza államtitkár előadásában, valamint Hagyományaink szerepe a magyarságtudat erősítésében. Előadó dr. Timoffy László néprajzkutató.

Az előadások után kis csoportok alakultak, ahol közösen vitattuk meg az előadás témáját, mondanivalóját.

Ezek a beszélgetéseken mindenki saját véleményével, meglátásaival rukkoltathat ki. Ez egyénenként is nagyon hasznos volt, mert: vagy saját állításait védte, vagy a többiek okfejtésére figyelt oda, de a helyes vita szellemében kénytelen volt mélyebben belemegoldni az éppen megadott témakörbe, s ezáltal jobban magáévá tette a főbb gondolatokat.

Eképp értettem meg, hogy milyen fontos a magyarságtudat a hagyományok megőrzésében, mennyire fontos az anyanyelv szerepe a magyarságtudat erősítésében.

Hol őrzi meg jobban az ember magyarságtudatát, nemzetiségét? — Ahol nagyobb számban vagy ahol kevesebb magyar él? Ezekre a kérdésekre kerestünk és találtunk választ.

Természetesen más érdekesítő témaköröket is megtárgyaltunk, mint: A magyarság hagyományai, szimbólumai; A reformkor Ma-

gyarországon; Az István a király című rock-opera — ún. — mondanivalóját; Csillagok és néphagyományok; Magyarország ma.

A tízéves, ma már hagyománnyá alakult tábor egyik fénypontja az ezaddig tartott táborok résztvevőinek találkozója volt. Jelentős személyiségek részvételének is örvendhetünk, pl.: dr. Habsburg Ottó, Csoóri Sándor, Jeszenszky Géza és a Filharmónia által már ismert Galambos Atya.

A több mint négyszáz visszatérő bizonyítja, hogy a tábor értékes gondolataival egy egész életre kiható útmutatást ad. Nem csak előadásokból ismertük meg a történelem emlékeit őrző tájrészeket, hanem kirándulások formájában meg is tekintettük őket.

Így a pannonhalmi apátság épületét, Budapest történelmi épületeit, köztük a Parlamentet és a Nemzeti Múzeumot. „Elzarándokoltunk” Szigetközbe, Sopronba,...

De nemcsak Magyarország tájait barangoltuk be, eljutottunk más szorványvidékekre is, mint a szlovákiai Komárom, Pozsony, Nyitra, Kosztolány, Ghymes, Pozsonyperjes.

Szlovákia után az ausztriai Bécs, Burgenland következett, ahová mi, mint romániai állampolgárok nem mehettünk.

Az utolsó két nap alatt Szlovéniában tartózkodtunk.

E tábor által értettem meg, hogy nem mellvegetésre van szükség, hanem tettekre, és szeretném ha Erdélyben is sikerülne egy ilyen tábor létrehozni, amely — talán! — segítene magyarságtudatunk megerősítésében.

Demeter Zsuzsa

Cserkészélet

Az idei nyár is számtalan lehetőséget rejtgetett az ismerkedésre, táborozásra. Sajnos, sokan nem használták ki.

A kőröspataki nagytábor a marosvásárhelyi cserkészeket és történelmileg a honfoglalás korát volt hivatott megismertetni. A táborúzó fényénél Szent István kora elevenedett meg; de igazi lovagi tornának számított a nyíllövés, célbadobás, botemelés, egymás nyakában való lovaglás. Ezt a célt szolgálták a sajátkezüleg készített korabeli jelmezek is. Vasárnap lsten nagy templomában valóban az ő gyermekeinek éreztük magunk. Többek között rájöttem arra, hogy a „nagyok” is mennyi mindent tanulhatnak a kisebbektől! — Ezt sajnos nehezen ismerjük be. Végül is nagyon nehéz egy nagytábor életét vagy élményeit néhány sorban feleleveníteni. A cél, Bi-Pi szerint: *A valódi örömet abban találjátok meg, hogy másokat boldoggá tesztek.*

Éljetek úgy, hogy a világ utánatok egy kicsit jobb legyen.”

Sárközi Zsuzsa

1993. VII. 26-án estefelől felcsillant előttünk a Budapestet átszelő Duna csillogó víztükre.

Két hetet töltöttünk ebben a csodálatos táborban, ahová a Gyermekefilharmónia jóvoltából jutottunk el. Kényelem, a szeretet érzése uralkodott a kis, hétszemélyes faházakban, ahová el voltunk szállásolva. Nap mint nap indultunk autóbusszal a főváros nevezetességeinek megtekintésére. Ez a kirándulás életünk végéig egy felejthetetlen élmény marad.

Amikor hazajöttünk napokig, hetekig emlegettük a tábor és hogy mennyire szeretnénk visszamenni.

Köszönjük.

Benedek Mónika
András Tünde

Krónikásénekek 1993-ból folyt. 2. old.

Bartos Csilla foglalta szavakba: „Mikor elindultunk nagyon szép volt a Balaton és a partja. A hullámok csak úgy váltak szét, a balatonjáró kishajó elindult. De sokkal csodálatosabb volt a naplemente. A víz tükrében úgy csillogott a nap sugara. Még azt is észrevettem, hogy a víz a Föld irányába felé áll.” Zárásként Szeles Anikó utolsó sorai: „Hajókázás után Szandi-koncertet néztünk, amelyen húga Viki is énekelt. A koncerten bemutatották még a kutyájukat is — Brendát.”

Tamás Juliánál egy megható érzésről nyelhetünk képet: „Noémi a koncerten elvesztette a táskáját és egész éjjel imádkoztunk.” A vasárnap kezdő krónikása *Bartos Csilla*: „Számomra ez a nap telt a legnehezebben. Bizony három koncert várt reánk szép sorjában, egy a Balton partján és kettő Boglárlellén. A lellei koncertek egy templomban és egy szökőkút mellett zajlottak le. A templomi koncert egy szentmise után volt.” A mise a megszokott vasárnapi misékhez ütött. Egy név nélküli füzetben olvastam az aláírást: „Egy már elég öreg papbácsi misézett. A prédikációjában pedig erősen kifejezte azt, hogy 400 lellei gyermek közül csak 100 gyermek rendes katolikus. Ez a hír még minket is elszomorított. De még csak azért is jobban és szebben énekeltünk, hogy megmutassuk a lelleieknek, hogy 135 katolikus gyermek csapatát a Jó Isten megőrzi ha hisznek benne.” *Tamás Julia* szövi tovább a szálát: „Azután kaptunk üdítőt a hititanteremben. (Bezzeg a nagybellek!) Ebéd után a Boglárón elszállásotoknál pihentünk vagy néztük a tv-t.” „A BB záróünnepségen koncerteztünk, amit sikertűlt elrontanunk a nagy meleg miatt, a lelkes közönség mégis visszatapsolt, de a tanár úr nem dicsért meg.” *Lőrincz Mária* egy érdekes történetet mentett át naplójába: „Ezen a koncerten sok érdekesség történt. A színpadhoz közel tanyáztak valami rockerek, narkósok, vagy Isten tudja mik. (Én tudom — punkok voltak.) Koncert alatt az egyik közülük odajött, kivett a zsebéből egy nagy csontot, elkezdett vezényelni és oda akarta adni a tanár úrnak. Alig tudta onnan elvinni Jóska bácsi. A koncert vége felé ismét visszajött és újra el kellett taszigálni onnan. Nekik küldtük a Bier hier! című tiroli dalt, aminek azt hiszem nagyon örültek. Az utolsó szám a Janke Doodle volt, amit alaposan elszúrtunk, mert a tanár úr elfelejtette az akkordot. Még szerencse, hogy a közönség nem tudta, hogy hogyan szoktuk énekelni.” A vasárnapi harmadik koncert és az esti események megismeréséhez *Mária* füzete szolgáltat bőséges alapot: „A délutáni koncert nem volt valami jó, de azért megkaptuk a 100-100 Ft fizetést és egy-egy barackot. Az esti koncert is szabadtéri színpadon volt. A koncert után, ami elég jól sikerült, mindenki kapott egy doboz üdítőt. Amikor este hazamentünk nagy volt a rendetlenség, mert nem volt velünk felnőtt, csak Jóska bácsi. A felnőttek a polgármester vendégei voltak, a nagyfiúk elmentek discoba. A fiúk feljöttek az emeletre, rendelték a lányok szobáiban és a folyósón bementek a tusolóba, elvitték a szobakulcsot, bögezték a tv-t, stb. 11 után kezdődött a vacsoraosztás. Négyen kentük a kenyeret, kettő hordta be a szobákba. Így nem is csoda, hogy

12-kor, amikor a felnőttek jöttek senki sem aludt meg.”

A hétfői nap üresjárat pillanatait röviden összefoglalta *Simó Zita*: „Hétfőn délelőtt pihenés, fürdés, tévzés és séta volt.” A hangsúly a vacsora utáni szárszói koncerten van, és itt megint *Lőrincz Mária*hoz fordulok, ő úgy mond „vezérkrónikás”: „Székelyruhában mentünk vacsorázni. Ennek nem örültünk, viszont annak igen, hogy vacsora előtt kaptunk fejenként 200 forintot és egy lehuózt. Minden a Magyarok Világszövetségének ajándéka volt. A kiadás vacsora után elindultunk Szászóra. A mi buszunkban utazott a tanár úr is, aki vasárnap este elhagyta Lellén a nyakkendőjét. Először is azt kellett megkeresnünk. Amíg a Fiat elment a nyakkendő után, addig az előttünk haladó Skoda — habár meg kellett volna várjon — úgy eltűnt, hogy nyomára sem akadtunk. Ami a legrosszabb volt, hogy nem tudtuk merre kell menni, merre van a színpad. Kanyarogtunk a keskeny utcákon, a forgalom is nagy volt, Jóska bácsi pedig egyfolytában ilyeneket mondott: „Sándor most merre?” „Sándor figyeljen ide, megyünk ki a faluból, figyeljen ide már, na!” „Sándor, mért nem mondja előzetesen, hogy merre menjek?” „Sándor, ezzel a busszal nem lehet olyan kicsi helyt megfordulni mint a magáéval a kicsikével, hát nem érti?” stb. Mire a tanár úr: „Balra” vagy „Jobbra”, vagy „Én sem tudom, hogy merre kell menni.” stb.

„Végre megérkeztünk. Leszálltunk a buszokról, előmentünk és berendeztük a színpadot. Azután mindenki kapott egy pohár üdítőt. A Vagyódás-t a zenekar elrontotta, a Hej, búra termett idő-t viszont a hamis miatt kellett leinteni. Ezeket a hibákat azonban takarta a többi jólsikerült darab. Sok volt a ráadás, kétszer énekeltük a Nagymajtényt és a Parasztkántát is. Gyűjtöttek pénzt is zacskókkal meg kalapokkal. Többen filmeztek is.” A jólsikerült koncert feldobta a filharmónistákat: „Amikor hazakeresztünk hullafáradtak voltunk, mégsem aludtunk el, hanem beszélgettünk és kacarásztunk. Egyszer bejöttek Gyafiék. Alig tudtuk kiküldeni. Egy kis idő múlva visszajött Zsolt. Pár perc múlva azonban halljuk, hogy jön a tanár úr. Zsoltnak már nem volt ideje kimenni, ezért bebújt Melinda ágya mellé és lefeküdt a földre. A tanár úr nem vette észre, mi azonban a hasunkat fogtuk neveltünkben.” *Márton Erika* pár szóban összefoglalja a keddi napot: „Egész nap szabadprogram. Volt aki fürdött, volt aki bevásá-

rolt és volt aki pihent.” Fizetésosztás is volt. „A lekváros reggeli után kaptunk 300 Ft fizetést a Szárszón kapott csomó pénzből.” A délutáni — lefilmezett — strandolás után, hogyan telik a délután? „Megnéztük a koncertet videóról, jó sokat kacagtunk rajta, de főleg azokat a kórusosokat, akik csak mímelték az éneklést” — számol be *Király Erzsébet*. A győrókiek sem unatkoztak, „Kipakoltuk a vásárolt dolgokat és nézegettük, hogy kinek mije van. Majd pámaháborúztunk, amit mit tudom én milyen

Laura szüntette be” — tudjuk meg *Tamás Julia* sorait olvasva. *Both Réka* egy másik folyamatra hívja fel figyelmünket: „Legszívesebben már mindenki csomagolt össze, készült a hosszú útra.” A hazautazás fáradalmait, élményeit is hűen röptük: *Király Erzsébet*: „Most először nem örvendtem annak, hogy haza kell menni.” A tartós meleget mintha éles késsel vágták volna el, most hűvös és idő lett.”

Szatmári Jutka Pestig az út rövidnek tűnt, mert az egész úton kacagtunk”. *Ambrus Teréz*: „Az utazás vágyó volt, minifilharmóniát szerveztünk a buszban. Ebben én voltam a karmester, *Simó Mária* a rekecses hangjával a szólista. Jóska bácsinak nem tetszett, de kár, hogy nem filharmónista ő is. Akkor biztosan élvezte volna.” *Finta Krisztina*: „Pesten megálltunk és vásároltunk. Estére a határhoz értünk, ahol egy órát álltunk.”

Márton Erika: „A vámos jó estével köszönt, kérdészködött, még le sem pecsételte az útleveleket. Leszállt. Egy kis idő múlva érkezik egy üveg colával. Hamar megittuk, mikor a tanár úr elárulta, hogy a colát ő vásárolta a vámosnak.”

Befejezéstül mégegyszer és utoljára *Lőrincz Mária* gondolatait idézem: „Közönségük szépen azoknak, akik meghívtak, akik a turné megszervezésén fáradoztak. Isten fizesse fáradozásukat!”

Válogatta: Demeter Szilárd

Isten éltesse!

Utolsó fürdőző napunkat töltjük. Egy megkészt csoporttal érkezem a Platán Strand bejáratához. A Főnök megszólít: — Ön a székely csoport vezetője?

— Igen.

— Azt hittük, bent van a strandon. Az előbb egy fiúcska kért két pohár bort. Kicsi volt, alig akartuk kiszolgálni, de mondta, hogy maga küldte...

Ehültem: — Bizonyosan nagyfiú volt, vagy nem is az anyimék közül való!

— Dehogynem. Magukat a beszédjükön messziről meg lehet ismerni.

Vajon ki lehetett? Csakhamar „besúgták” a mindentudók.

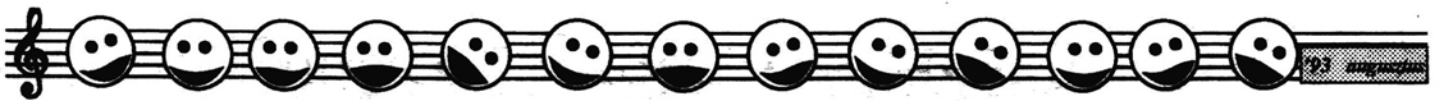
Az ipse gondtalanul lubickolt a Balatonban, mikor megszólítottam:

— Gyere csak ide fiam! Hol a borom?

— Milyen bor?

— Az a 2 pohár bor, amit NEKEM vásároltál egy órája?

— Tetézük tudni, én az egyiket csakugyan a tanár úrnak vettem, ma töltöm a 14. évemet, gondoltam, koccintunk egyet. De mivel sehol sem találtam, azt mondtam: Isten éltesse sokáig, és megittam mind a kettőt!

Gulácsy Lajos (1882-1932) festő. Rokona a századvégi szimbolistáknak, de sajátos álmvilágának megjelenítésében már a szürrealizmus előfutárának minősíthető.

Párizsban, de különösen Firenzében képezte művészé magát. Az olasz középkori kisvárosok hangulatát ábrázolta álmossá képein. Légies mesevilágot teremtett művészetében. Finom koloritja és érzékeny rajza a rokokó finomságát idézi.

Bodó Levente

LEVÉL LEVÉL LEVÉL

Tisztelt szerkesztőség!

- *Tamás András vagyok, '76-tól Csíkszeredában lakom, de még nem sikerült „elcsúszkálnom”, még mindig „nagyfalusi” maradtam és maradok. Egy-két dolgot szeretnék megemlíteni, de — nagyfalusiason — nem bölcsködésből.*
- *Örvendek, hogy valami elindult egy emlékmű-ügyben. Két-három éve már az én agyamban is valami motoszkál ez ügyben, de még nem volt alkalmam „közzétenni”.*
- *A déltiroli segélyhez egy kicsi közöm nekem is van. Ugyanis '90 nyarán dr. Kollár Gáborral alaposan elbeszélgettünk és én közvetítettem Szeles Bálint polgármesternek.*
- *El kellene érni, hogy a benzinkútnál helybeli alkalmazott legyen, aki minden nap nyitana.*
- *Bosszantó, hogy mennyire leszűkült a fiatalok művelődési lehetősége a nagyfalusi kultúrház körüli látható és „nemlátható” összevisszaság miatt.*
- *Meg szeretném szerezni a '92 májusi Gyermekefilharmonia 10. évi jubileumi ünnepség videofelvételét. Én is (a családom is) ott voltunk, de azért időnként érdemes „felújítani”.*

Tanítóként régi iskolámban

Még mindig visszhangzik a fülemben az Alma Mater csengője és a Gaudeamus utolsó akkordjai. Valami elmúlt és valami új kezdődött; már nem vagyok diák, de még felnőtnek sem érzem magam, az udvarhelyi Tanítóképző mégis számyra bocsátott.

Különös érzés fogott el, amikor most szeptember elsején, átléptem egykori iskolám küszöbét, hirtelen emlékek sorozata lepett meg: a betű- és számországok birtoklásának boldog érzése, a tanórák, a diákos csínytevések, gyermekes civódások, a Gyermekefilharmonia. És ezeket mind nevelőimnek köszönhetem.

„Az teszi széppé a sivatagot... hogy valahol kutat rejt” — jut eszembe hirtelen Exupéry egyik mondata és úgy érzem, hogy ebben a zűrzavarba, úgymond a „nagybetűs életbe”, amibe belecsöppentem mégis van

egy kút, az iskolám. Igen, nem tévedtem, az én iskolám is, hiszen most már nemcsak az emlékek kötnek, fűznek hozzá hanem a remények is.

Hogy mi a célom? Nevelőim nyomdokaiba lépni és megköszönni azt a munkát, ami még rám is vár.

Tanítani annyit jelent, mint égi fényt lopni a gyermekek szívébe és hogy ezekből a kis csemetékből becsületes, tiszta, hűséges, Istent szerető embereket formálni, nevelni, mert Váci Mihály szerint: „...a tanító / ki fénybe tör, ragyogó hű a lombja / irány azoknak, jel és biztató / kik jönnek barázdákban botladozva”.

Szabó Enikő
tanítónő

Fekete sarok

Tudatjuk, hogy hétfőn 8-10 és csütörtökön du 3-5 óra között a rendőrségen útvonalengedély váltható a „Daktari” és más házigyártmányú forgalomba bennemírtott járművek számára. Az engedély csak a technikailag megfelelő járműveknek adható!

A főúton a gázvezetés miatt nehéz a közlekedés. Ezért kérjük a lakosságot, az állatokat ne engedjék szabadon, a csorda érkezéskor vezessék be állataikat a portára. Javasoljuk, hogy a Bányáról a főút felé haladó járművek az Ifjúság utcán közlekedjenek.

Különösen súlyos kihágások az utóbbi két hónapban nem voltak, kivéve néhány hangoskodó, garázda fiatait. A rendőri figyelmeztetés ellenére is randalírozók 5000-13.000 lej büntetést fizettek. Néhányat megemlítenék: Barczán Zsolt, Varga András, György Zoltán, György Levente, Vinczi Csaba, Kelemen Imre, Molnár László stb. A többi fiatal nevét most nem említjük. Reméljük több bajt nem okoznak.

Szeptember 19-én Csőszbál és felvonulás lesz. Minden segítséget megadunk, hogy a fiatalok ünnepe a legnagyobb rendben folyjon le. Reméljük józan, érett viselkedésükkel ők is segítenek. Példának állítjuk a tavalyi csőszőket. Semmi kihágás nem történt.

Lt. Csíki Lajos

8kor együttes

— 1993. július végi Petőfi ünnepségsorozatra meghívást kapott a sárospataki 8kor együttes. A fehéregyházi fellépést megelőzte a segesvári Eminescu-teremben tartott koncert. A hallgatóság nagy része — 60-70%-a — közép és idősebb korosztály soraiból került ki.

Mi a titka annak, hogy kortól függetlenül mindenkinek tetszik a muzsikátok? — kérdeztem Pécsváradi Botond zenekarvezetőt.

P.B.: — Elsősorban a jó muzsika, mi úgy nevezzük kortalan zene, nosztalgia rock, aztán a tartalmas, gondolatokat provokáló, magyar történelmi témájú szöveg.

— Amint elnézlek benneteket „munka” közben, nagyon komolyan veszitek a közönséget, szívből adjátok tehetségeitek legjavát.

P.B.: — Magunknak is öröm, hogy együtt muzsikálhatunk, de van egy komolyabb, lényegesebb vetülete is munkánknak: felvállaltuk, hogy a magyarországi nemzeti ünnepeken műsort adunk: márc. 15., aug. 20., okt. 23. Ezt a város és a művelődési ház is igényli és támogatja.

— Biztosan izgalmas volt számotokra az első otthoni fellépés. Hogyan fogadott benneteket a pataki közönség?

P.B.: — Már említettem, hogy a város a zenekart komolyan veszi. Ehhez viszont rengeteget kell dolgozni, meggyőzni csak úgy tudjuk, ha nekik is tetszik, amit csinálunk. Meggyőződésem, hogy az István a király is keményen veszi át az idők viharát akár a Bánk bán. Az első fellépésnél az is célunk volt, hogy szponzorokat keressünk. Találtunk is szép számmal. Így jöhettünk el Erdélybe.

— Földházi László, ha éppen nem fuvolázik vagy furulyán játszik, akkor egyfolytában énekel. Laci! Hogyan lettél szólista?

F.L.: — Úgy, hogy azt mondtam: én leszek a szólista!

— Hát, jól választottál. Úgy látom jól megvagytok együtt.

F.L.: — Ilyen sokat csak összhangban lehet dolgozni. Heti három alkalommal háromórás próba. Előadás előtt minden nap. Ha pihenni megyünk valahova, ott sem marad el a próba.

— Hogy érzitek itt magatokat?

P.B.: — Itt még mindig érződik az emberek részéről az öncenzúra, a tartózkodás, de szívesen láttak.

F.L.: — Ráéreztek az emberek arra, amire mi feltettünk. Tehát nyertünk.

A szentegyháziak nevében meleg üdvözlét küldi a szerkesztőség: Pécsváradi Botond, Földházi László, Sipos István, Kiss Csaba, Gere Bálint, Kobak József és Tóth Mihály zenészeknek, akik így együtt a 8kor együttes.

Köszönjük, hogy eljöttetek. Máskor is szeretettel várunk.

Sz.K.

mindenfélémindenfélémindenfélé

Lapunkra csak két előfizető jelentkezett. Az Infopress viszont továbbra is támogat. Köszönjük!

Eladó könyvháború, irányár: 70.000 lej. Érdeklődni: Eminescu út 10/D/9. Benkő Árpád. Tel: 92.

Nagy örömről végre nyílt egy egészséges léghőző zöldszőlő a Hársfa sétányon. Köszönet a szép és olcsó árúért a Butiu családnak.

A lakosságtól beérkezett háborgó levelek alapján ellenpéldaként hozzuk szóba a Csillagbár éjszakai működését. A Hársfa sétány 3. sz. tömbháza és környéke (amely eddig a tisztaság jó példája volt) büdös budi lett. „Örült ordibálás folyik az egész utcában éjszakánként, sűrű káromkodásokkal teletűzdelve. Tisztességes embernek sem pihenése, sem nyugta nincs az erkölcsi fertő miatt. Úgy tudjuk, a non stop üzletek létrehozása az éjszakai átutazók miatt szükséges. Itt viszont éjszaka azok keresik fel a helyiséget, akiket más helyekről kizárnak.” A Hársfa sétány lakói kérést tettek le a helyi tanácsnál — be is íktatták —, melyben több mint 80 család kéri az éjszakai zárását.

Eladó magánházat vagy albérletet keres sürgősen egy Szatmár megyéből áthelyezett értelmiségi család. Ajánlatokat a 4-es sz. Napköziotthonnál várunk!

Szenzáció!!!

Különleges, soha nem tapasztalt méretű óriáspöfeteget talált augusztus 25-én Mihály László és családja Homoród és Cékend között. A túlméretezett, tőknél is nagyobb „lófing-gomba” súlya 2,70 kg, kerülete 94 cm, átmérője pedig 29 cm.

A Filharmónia-turnéról a következő lapszámunkban közlünk fényképeket. Addig is videokazettán megtekinthetik a szárszói hangversenyt, melyből augusztus 24-én a Duna TV is közölt részleteket.

Templomot szentelnek a szomszédunkban

Az idén májusban Unitárius imaházat szenteltek a szomszédunkban, melyen mi, katolikusok is részt vettünk.

Istennek ugyanis nem a rang számít, se a felekezeti hovatartozás, csak a hit és az embertársi szeretet bizonyítása. Ha rámosolygok egy embertársamra az már szeretetet tanúsít. És ha megtanultam szeretetet adni, akkor fogok is kapni.

Éppen ezért szeretettel fogadtuk Bartha Alpár tiszteletes urat és családját.

Adja Isten, hogy mindig jól érezhessék magukat itt Szentegyházán.

Mihály Mária-Margit

Szerkesztik Haáz Sándor Szabó Klára Nagy Eszter Fejlec Bodó Levente	Szerkesztőség Városi Könyvtár Republicii 24. RO 4154 Vlahita
linometszetek: Tamási Árpád	Készült az Infopress-nél
40 lej	Éz nem ár, habár a lap előállításá az Alapítványra vár.

Nyugdíjas sarok

Portrészorozat 6.

Kedves olvasók, a nyugdíjas sarok portrészorozata keretében, e számunkban Ravasz Magdolnát mutatjuk be.

B.G.: — *Kedves Magdika, néhány rövid mondatban ismertesse élete fontosabb állomásait.*

R.M.: — 1939. február 2-án születtem Szentkeresztbányán. Édesapám a helyi Vasgyár vasöntője volt. Az elemi után kereskedelmit végeztem 1955-ben és utána rögtön az állami kereskedelembe kaptam munkát. 35 évet dolgoztam az élelmiszer részlegen és '91-ben korekedvezménnyel mentem nyugdíjba.

B.G.: — *35 év, sok idő. Beszélne arról, milyen volt a viszonya munkatársaival?*

R.M.: — Átlag minden évben kb. 15 munkatársam volt, akikkel mindig baráti, barátnői viszony állt fenn. Alaptermészetemnek köszönhető, hogy soha komoly vita, veszekedés nem volt. Főnökeimmel mindig becsülettel, tisztelettel viseltetem. Telegdi Gyuláról, mint korrekt vezetőről elismeréssel szólhatok. Évek hosszú során dolgoztam mint kiszolgáló, kasszas, egységfelelős. Végül is a kasszából jöttem nyugdíjba.

B.G.: — *Családi helyzetéről mondana valamit?*

R.M.: — 1960-ban mentem férjhez Ravasz Zoltánhoz, két gyermekünk Hajnal és Zoltán már családosok. Három szép unokánk van: Zsuzsa, Emese és Zoltika. Szép családnak van, gyermekeink megértők, szülő-szeretők.

B.G.: — *Szabad idejében mivel foglalkozik?*

R.M.: — Őszintén mondom, amióta nyugdíjas vagyok több a dolgom. Sokszor elgondolodom azon, hogy is tudtam mindent elvégezni, amikor munkába voltam 8 órát. Ha nem vagyok fáradt esténként megnézem a Duna TV adásait, a filmeket szeretem, ezenkívül olvasgatok is. Napközben be-benézek volt munkahelyemre, de most csak bevásárolni és megnézni volt munkatársaimat.

B.G.: — *Köszönöm a beszélgetést. Kívánok jó egészséget és tartsa meg sokáig jó kedélyét és bájos mosolyát.*

Bodó Gáspár

Elő a fazakakat!

Nos, nagyon sok gyermek öröme ezen a nyáron elmaradtak a mindennapi fürdések, az az átkozott hajmosás.

Ok: Május vége óta (hivatalosan jún. 4.) szünetel a melegvízszolgáltatás városunkban. A minden lépcsőházban megjelent hirdetés alapján azért, mert a Városi Lakásgazdálkodási Vállalatnak nem fizették egyes lakók rendesen a közköltséget, így neki is adósságai vannak, s „büntetésből” elvette a melegvizet. Nyáron —

amikor minden gyermek vakációzik, por van, meleg, mezőre, kertbe járnak az emberek —, óriási szükség a tisztálkodás.

A mosdásról, mosásról így sem mondtunk le. Elő a nagy lábasokat, fazakakat, s a gázkályhán órákig melegítjük a vizet. Fogy a gáz — fele ennyi gázzal, gondolom én, lehetne hetente 2 alkalommal melegvizet adni. Na, de hát a büntetés, az büntetés! Kell! De néhány notórius adós miatt ne szenvedjen sok száz lakos. Találjanak ki más formát a büntetésre, mert így esetleg a markukba röhögnek az adósok, s továbbra sem fizetnek. Miért? Hisz úgy sincs melegvíz. Meddig „büntetnek” még? Várjuk válaszukat.

Az Eminescu 7A lépcsőház nevében Demeter Ibolya

LOGIKA

Jócskán felgyűlt a nyernivaló megfejtések hiányában.

A következő feladvány sok megfejtést rejtget. A legváltozatosabb és legszellemesebb magyarázatokat beküldő olvasónk markát 2000 lej üti. Tehát:

Tasziló bemegy az étkezdébe. Bőrröndjét leteszi az asztal mellé, rendel. Finom ételeket eszik, mindenből csak annyit, amennyi jólesik. Mikor végzett, fizet, kilépi az ajtón és szörnyethal. A későbbi vizsgálatok eredményei szerint nem gyilkosság áldozata. Hanem, mi történt?
(beküldeni szeptember 18-ig)